

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ LEVIATHAN

Συνοπτική Ανατομία του Συστήματος της Από λειας

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια οικοδομήθηκε στη χώρα ένα κακέκτυπο Ευρωπαϊκό κράτος του καιρού εκείνου, συγκεντρωτικό, παρεμβατικό και πατερναλιστικό. Από την προηγούμενη κατάσταση του χώρου μας προσέλαβε το στοιχείο της οικονομικής ολιγαρχίας (γεωκτημονικής και ναυτιλιακής), ενώ καταπολέμησε τον διαφοροποιητικό δυναμικό θεσμό των κοινοτήτων σαν ασύμβατο προς τον συγκεντρωτικό και ισοπεδωτικό χαρακτήρα ενός ομογενοποιημένου ευρωπαϊκού εθνικού κράτους.

Στην Ευρώπη το μοντέλο κράτους που επιχειρήθηκε να μεταφυτευθεί εδώ ήταν λειτουργικό, όντας ταιριαστό προς τις ιστορικές συνθήκες που το δημιούργησαν και την ιδιοσυγκρασία των λαών εκεί. Στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, η οικονομική ολιγαρχία ισορροπούσε με τις κοινότητες, τους μεγάλους και πολυμορφικούς γεωπολιτικούς χώρους, την ποικιλότητα των γενών, την εκτεταμένη και βαθιά ελευθερία συναλλαγών, και την ανεξάρτητη πολιτική εξουσία στον τύπο του αυτοκρατορικού κράτους. Στη Νέα Ελλάδα πήραμε τα χειρότερα των δύο πλευρών. Τα παντρέψαμε σε μια *sui generis* διεστραμμένη ένωση. Και έτσι γεννήθηκε το υβριδικό τέρας γιγαντιαίου κρατισμού και οικονομικής ολιγαρχίας.

Ο παρεμβατικός, προστατευτικός κρατισμός γρήγορα μεταμορφώθηκε σε μια στυγνή, αναξιοκρατική και αναποτελεσματική γραφειοκρατία και ξέπεσε σε δομή πελατειακών σχέσεων. Και παράλληλα, η οικονομική ολιγαρχία δομήθηκε φεουδαρχικά, με χωριστά τσιφλίκια, τζάκια, συντεχνίες και εξαρτηματικούς.

Η πολιτική εξουσία ανέλαβε να διαχειριστεί αυτό το αλλόκοτο αλλά ομοιότροπο κράμα. Και έτσι γεννήθηκαν τα νεοελληνικά πολιτικά Κόμματα. Κόμματα χωρίς αρχές, χωρίς στρατηγικές, χωρίς ισορροπημένη και αλληλένδετη αντιμετώπιση μακροπρόθεσμων, μεσοπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων προοπτικών, χωρίς ενεργή γνώση της ιστορίας και των υπόγειων διαδρομών της, χωρίς συντονισμό με τη δυναμική του παρόντος, χωρίς εργαλεία πρόγνωσης, χωρίς σκέψη και χωρίς ευθύνη για τη χώρα και την κοινωνία – κόμματα απλά μέσα εξυπηρέτησης του φεουδαρχικού κρατισμού. Αυτή είναι η αιτία και η φύση του Νεοελληνικού κομματισμού – και η καταδίκη του στη γέεννα της ιστορίας.

Η κομματική πολιτική εξουσία χρειάστηκε νωρίς να υποκαταστήσει την έλλειψη αρχών και στρατηγικής με κάτι που θα παρέσυρε την κοινωνία να μην προσέξει την ουσιαστική γύμνια μιας αχαλίνωτης ηθικής υποκρισίας και ενός απίστευτου καιροσκοπικού τακτικισμού στην υπηρεσία των συμφερόντων του νεοελληνικού Leviathan. Και επινοήθηκε ο επαίσχυντος μεγαλοϊδεατικός εθνικισμός ενός μόνιμα δήθεν αδικούμενου μεγαλείου, μεγαλείου ανύπαρκτου και αθεμελίωτου, μεγέθους ισχύος που το ιδρυθέν κατεστημένο ούτε ήθελε ούτε μπορούσε καν να συλλάβει, πολλώ μάλλον να δρομολογήσει και οικοδομήσει.

Και ιδού αυτό το νεοελληνικό Leviathan που από τα μέσα του 19ου αιώνα ονομάστηκε «Το

Σύστημα»: υπερτροφικός κρατισμός, οικονομική ολιγαρχία, φεουδαρχισμός στα πάντα, κομματισμός της πολιτικής εξουσίας, μεγαλοϊδεατισμός, εθνικισμός, αναξιοκρατία, διαφθορά, ανελευθερία. Αυτά τα στοιχεία σε βδελυρό εναγκαλισμό.

Να το Σύστημα τότε. Νάτο να επιβιώνει από τη δεύτερη επανάσταση του 1909. Νάτο το 1950 μετά τον Εμφύλιο. Νάτο σήμερα αμετάβλητο. Με μερικές επικαιρικές προσθήκες.

Διαχειριστές του Συστήματος τα κόμματα. Βασικός ρόλος τους η διανομή των συμφερόντων στην ολιγαρχία. Ο ένας θα πάρει την Ολυμπιακή, ο άλλος φέρ' ειπείν την Αγροτική (πάντα με προσυνεννοημένες κρυφές συμφωνίες πέρα και εκτός γνήσιων διεθνών διαγωνισμών). Ο ένας τα μεγάλα δημόσια έργα, ο άλλος τις προμήθειες στα ηλεκτρονικά. Ο ένας τα αμυντικά, ο άλλος τον πολιτισμό, ο άλλος τις θαλάσσιες συγκοινωνίες. Και ούτω καθ' εξής με υπεργολαβίες και αναθέσεις μικρότερων έργων. Και με στεγανά, ώστε οι σχέσεις να είναι κάθετες, όχι οριζόντιες: να μην αλληλοενοχλούνται. Το Σύστημα είναι κατ' εξοχήν κλειστό. Και ριζικά ανελεύθερο. Η οικονομική ελευθερία τείνει να περιοριστεί στη γειτονιά, σε όσους ξεφεύγουν προς τα έξω και σε όσους δρουν στην παραοικονομία. Εκεί αναφύεται και η πραγματική ικανότητα. Τα άλλα, τα μεγαλύτερα, διανέμονται, δεν κατακτώνται. Έτσι καλλιεργείται η συστηματική αναξιοκρατία. Και η φυσική της συνέπεια, η συστηματική διαφθορά.

Μίλησα για επικαιρικές προσθήκες χαρακτηριστικών στο Σύστημα. Μία είναι η «ιδεολογία» της Αντι-Αγοράς. Στην ουσία σημαίνει να μείνει ανέπαφο το φεουδαρχικό σύστημα διανομής θέσεων, ρόλων, πόρων και συμφερόντων, κλειστό και αδιαπέραστο στις απελευθερωτικές δράσεις του ανταγωνισμού.

Συναφής είναι η ψευδοϊδεολογία της Οικονομικής Εντοπιότητας, της ενίσχυσης των «ντόπιων» (εθνικών και τοπικών) συμφερόντων. Που σημαίνει στην πραγματικότητα θωράκιση της φεουδαρχικής ολιγαρχίας έναντι προκλήσεων εκ των έσω και εκ των έξω. Να μείνει αδιατάρακτο το Σύστημα στη νομή της εξουσίας και της εκμετάλλευσης.

Το Σύστημα είναι αντίθετο στο πνεύμα του διαγωνισμού, του ανταγωνισμού, κάθε αγώνα. Είναι ενάντια στο κλασσικό αγωνιστικό ιδεώδες της ζωής και στην αξία της αριστείας. Το Νεοελληνικό Σύστημα είναι βαθύτατα ανθελληνικό.

Το Σύστημα θεωρεί σαν δίκαιο ένα ανεργμάτιστο, ελεεινό αλισβερίσι συμβιβασμών. Γι' αυτό, αφ' ενός, ποτέ δεν επέτρεψε στο εσωτερικό την ανάπτυξη μιας ανεξάρτητης Δικαιοσύνης, πυλώνα της ελευθερίας και εγγυήτρια των δικαιωμάτων του ατόμου έναντι παραβάσεων των από άλλα άτομα και, ιδίως, το Κράτος. Για το Σύστημα η Δικαιοσύνη είναι όργανο του Συστήματος. Όπως η δημοσιογραφία και τα μέσα ενημέρωσης, που τα έχει μετατρέψει σε μέσα μαζικής προπαγάνδας. Είναι όργανα του Συστήματος. Όπως όργανο του Συστήματος είναι η δημόσια εκπαίδευση στη χώρα μας. Και ο ελεγχόμενος πολιτισμός.

Αφ' ετέρου, και για τον ίδιο λόγο, την ιδιοτελή δηλαδή παραχάραξη της ιδέας του δικαίου, το Σύστημα στην εξωτερική του πολιτική είναι εγκλωβισμένο στην απεχθή αντιφατική υποκρισία να επικαλείται καταγέλαστες ιδεοληψίες απόλυτων δικαίων ενώ ταυτόχρονα επιδιώκει στην πράξη συνδυασμούς όπου επικρατεί η «λογική» των καιροσκοπικών

συναλλαγών. Τυπικό παράδειγμα ο Ευρωπαϊσμός του.

Άνοια, αφροσύνη, ανευθυνότητα, υποκρισία και καιροσκοπισμός συναποτελούν την ανθοδέσμη της ασχήμιας μιας τελευταίας προσθήκης στον πυρήνα του Συστήματος από το 1954. Πρόκειται για το Δόγμα του Ξένου Παράγοντα και του καθεστωτικού Αντιαμερικανισμού. Η χώρα υποφέρει (μας λέει το Σύστημα) όχι γιατί φταίει η κολοσσιαία ανικανότητα και ιδιοτέλεια των ηγεσιών της, αλλά γιατί ο Ξένος Παράγοντας την αδικεί. Και ο Ξένος Παράγοντας εστιάζεται φυσικά (σιωπηρά, αν όχι ρητά) στην Αμερική, ηγεμονική δύναμη του ελεύθερου κόσμου πριν, και πλέον παγκόσμια ηγεμονική δύναμη.

Ο προφανής παραλογισμός του Δόγματος (πώς μας αδικεί η υπερδύναμη; αδικώ σε αυτό το πλαίσιο θα πει δίνω, από όσα μπορώ, σε κάποιον λιγότερα από όσα αξίζει) υποκρύπτει μιαν αλήθεια: με πραγματικό στρατηγικό συντονισμό της χώρας προς την ηγεμονική δυναμική της ιστορίας, το Σύστημα δεν θα συνέχιζε προ πολλού να υπάρχει. Θα είχαμε απελευθερωθεί από αυτό το άχθος, το όνειδος και το άγος. Δεν εξόρκισε τυχαία ο Κοραής τους ιθύνοντες να υιοθετηθεί το Αμερικανικό Σύνταγμα στην πολιτειακή θεσμοθέτηση του νέου Ελληνικού Κράτους.

Ο ΥπερΕυρωπαϊσμός του Συστήματος είναι ανόητη απόρροια του Αντιαμερικανισμού, ως εάν η «Ευρώπη» θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς τον αμερικανικό πόλο και άξονα ήδη από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και ιδίως μετά τον Δεύτερο και ιδιαιτερότατα μετά το τέλος του Διπολισμού. Ταυτόχρονα ήταν και επιλογή απελπισίας του Συστήματος. Στο θολό τοπίο μιας υπό κατασκευήν Ευρώπης με εσχατολογικό όραμα (το ευρωπαϊκό σύνδρομο της απειρίας και πάλι!), ήλπιζε το Σύστημα ότι θα μπορούσε να ψαρέψει στα θολά νερά και να συντηρηθεί ως έχει. Εν ανάγκη και απεμπολώντας την εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία. Διαψεύστηκε και σε αυτό το σημείο. Αλλά έδειξε την υποκρισία του και τον οπορτουνισμό του. Υποκρισία, γιατί ενώ διαμαρτύρεται για τις παρεμβάσεις του «Ξένου Παράγοντα», εκχωρεί την ανεξαρτησία, την κυριαρχία και τα συμφέροντα της χώρας σε ευρωπαϊκούς θεσμούς και οργανισμούς, ανίσχυρους τους ίδιους, και χωρίς καν πια την ευρωπαϊστική ιδεοληψία. Οπορτουνισμό, γιατί όταν έγινε φανερό και το τι είναι και τι δύναται στ' αλήθεια η «Ευρώπη», και το ότι δεν μπορεί πια να ανεχθεί τη διεφθαρμένη ανικανότητα και τον απόλυτο αναχρονισμό του Συστήματος, το Σύστημα βγήκε στους δρόμους για να προσφέρει τη χώρα σε όποιον ενδιαφέρεται, από αυτούς αρχικά (Ρωσία, Κίνα) που το κακορίζικο Σύστημα βαυκαλίζεται να πιστεύει ότι είναι ισχυροί αντίπαλοι, σαν αυτό (!), της Ιστορίας. Μετά και σε όσους άλλους νομίζει ότι έχουν προβλήματα με την κυρίαρχη κατάσταση (Λιβύη, Ισραήλ). Μια γριά πόρνη που βγαίνει σε άγρα πελάτη είναι θλιβερό θέαμα.

Το Σύστημα κατέστρεψε τη χώρα. Έκανε την κοινωνία σαν σύνολο άχρηστη. Εξοβέλισε συστηματικά τις καλύτερες δυνάμεις του λαού, τα αξιότερα άτομα.

Το Σύστημα πρέπει να σαρωθεί από προσώπου γης. Να γυρίσουμε σελίδα. Να γίνει η τρίτη και τελειωτική επανάσταση. Να κάνουμε τη Νέα Αρχή.

Υπάρχει τρόπος.

Τίποτα άλλο δεν ωφελεί.

(*) Δημοσιεύθηκε στην "Εξπρες"